

CUVÂNT INTRODUCȚIV LA CONFERINȚA din 28 Septembrie 2013, cu tema:
„PRACTICAREA DREPTEI CREDINȚE”

Iubiți frați preoți, iubiți frați și surori în Domnul,

*Mulțumim lui Dumnezeu pentru ocazia de a fi împreună astăzi și vă mulțumim și dumneavoastră pentru prezența aici. Este o mare bucurie pentru Comunitatea noastră să vă avem ca oaspeți. După ce la Conferința trecută de la Biserica Rusă s-a vorbit despre Misiunea Ortodoxiei în Lumea Nouă, astăzi vom încerca să discutăm despre Practicarea Drepte Credințe. Auzim pe foarte mulți zicând că au credință, dar din faptele lor se demonstrează contrariul. De aceea, Sfântul Apostol Iacov zicea că: „**după cum trupul fără suflet este mort, așa și credința fără fapte este moartă**” (Iacov 1.26), după ce mai înainte zicea: „**Ce folos, frații mei, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască?**” (Iacov 1. 14).*

*Acum însă, trebuie să ne întoarcem la fundamentul credinței noastre ortodoxe, anume la iubirea lui Dumnezeu față de lume. „**Dumnezeu este iubire**” (1 Ioan 4. 8) și de aceea ne cheamă la iubire și la desăvârșire (Matei 5. 48), la luminarea pe care credința noastră, împlinită în fapte bune, trebuie să o aducă înaintea celorlalți, pentru slăvirea lui Dumnezeu (Matei 5. 16). După ce Dumnezeu dăduse o serie întreagă de porunci și legi poporului ales, Mântuitorul a rezumat toată legea și proorocii în cuvintele: „**Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii.**” (Matei 22. 37 – 40). Acesta este fundamentul credinței noastre ortodoxe: iubirea lui Dumnezeu din toate puterile fizice și sufletești și iubirea aproapelui ca pe noi înșine.*

*Conform Învățăturii noastre de Credință, pentru mântuirea omului sunt necesare 3 elemente: Harul, Credința și Faptele bune. Aceste 3 elemente însă, nu se pot disocia sau înțelege separat. Harul îl primim de la Dumnezeu prin Sfintele Taine săvârșite în Biserică, dar îl primim ca un cadou și nu pentru vreun merit personal, nu pentru credința noastră, „**ca nu cumva să se laude nimeni**” (Efeseni 2. 9). De asemenea, nici credința nu este de la noi, ci de la Dumnezeu (Efeseni 2. 8). Iar faptele bune sunt cele care dau viață credinței noastre, „**care desăvârșesc credința noastră**” (Iacov 2. 22). De asemenea, nu putem vorbi nici de săvârșirea faptelor bune fără credință. Dacă săvârșim faptele bune fără credință, atunci așteptăm răsplata faptelor noastre în lumea aceasta și ne asemănăm păcătoșilor care fac același lucru (Luca 6. 32 – 33).*

Harul, credința și faptele bune se aseamănă cu 3 elemente ale corpului uman, fără de care viața fizică nu ar fi posibilă, dacă nu ar funcționa complementar: bătaia inimii, sângele și respirația. Dacă una din aceste funcții ale corpului uman s-ar opri, celelalte două nu ar mai avea nici un efect. Dacă inima se oprește, respirația nu mai poate continua; iar dacă respirația ar mai putea încă să aducă oxigen în plămâni pentru oxigenarea sângelui și a celulelor, tot nu ar fi de folos, dacă nu ar avea cine să ducă sângele proaspăt oxigenat la celule. Dacă sângele ar avea o infecție și nu ar mai putea transporta oxigenul și nutrienții la celule, chiar dacă inima ar bătea și plămânii ar respira, sângele își pierde calitățile și proprietățile și nu mai este util corpului. Dacă plămânii nu ar putea respira, chiar dacă inima ar bătea și sângele ar avea încă proprietățile și calitățile firești, tot nu ar fi suficient pentru

menținerea vieții. Și acestea sunt doar câteva asemănări cu elemente ale corpului uman, deși corpul uman nu este alcătuit numai din inimă, sânge și plămâni.

Credința noastră în Dumnezeu este în strânsă legătură cu iubirea lui Dumnezeu și iubirea aproapelui. Nimeni nu poate spune că este credincios, dacă nu-L iubește pe Dumnezeu. Dar la fel, nimeni nu poate afirma că-L iubește pe Dumnezeu, fără să-l iubească pe aproapele, după cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul: **„Dacă zice cineva: Iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească. Și această poruncă avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său” (1 Ioan 4. 20 – 21).** Chiar dacă uneori credem că, având mulți prieteni lumești, pământești, am avea dragoste față de aproapele, trebuie foarte mult discernământ în alegerea prietenilor, pentru că **„prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu” (Iacov 4. 4).** Trebuie să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, dar aproapele trebuie să fie toată lumea, (inclusiv vrăjmașii, adăugați la prieteni) în măsura în care nimeni nu ne va influența în rău, sau nu ne va abate de la calea cea dreaptă sau nu ne va despărți de dragostea lui Hristos, cum zice către Romani Sfântul Apostol Pavel: **„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.” (Romani 8. 35, 39).**

Credința de asemenea, fiind darul lui Dumnezeu către noi, trebuie privită asemenea unei mirese curate, unite cu sufletul nostru de Dumnezeu și **„ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19. 6).** Credința este pusă de Dumnezeu în inima noastră.

Pentru practicarea dreptei credințe avem la îndemână o serie întreagă de mijloace, pe care noi le numim virtuți, adică puteri sufletești dobândite prin experiență. Despre aceste virtuți ne-a învățat Mântuitorul în predica de pe Muntele fericirilor. Ca o completare a virtuților, avem la îndemână rugăciunea însoțită de post și milostenia față de toți, la care ne cheamă Tatăl nostru Cel ceresc și milostiv (Luca 6. 36). În practicarea dreptei credințe, vor veni ispite peste noi pentru că **„diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5. 8)** pentru că **„lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.” (Efeseni 6. 12).** Iar prin rugăciune și priveghere, la care ne îndeamnă Mântuitorul, **„stăm împotriva diavolului și el va fugi de noi” (Iacov 4. 7),** pentru că **„încă nu ne-a cuprins ispită peste puterea omenească” (1 Corinteni 10. 13).**

Pentru că **„scrisul de cărți e fără sfârșit, iar învățătura multă e oboseală pentru trup” (Ecclesiast 12. 12),** voi încheia aici scurta mea introducere în dezbaterea temei de astăzi, rugându-vă să luăm toți aminte la Evanghelia citită astăzi la Liturghie în care Mântuitorul l-a vindecat pe slăbănogul coborât prin acoperișul casei, pentru credința prietenilor (Luca 5. 17 – 26). Cei 4 prieteni au fost adevărați practicanți ai dreptei credințe, pentru că nu au așteptat ca prietenul lor paraltic să-i roage, ci l-au ajutat necondiționat și au vrut să facă ceva pentru cel aflat în suferință, indiferent de sacrificii. Să împlinim și noi dreapta credință, iubindu-L pe Dumnezeu prin iubirea aproapelui și să arătăm din faptele noastre ai cui ucenici suntem: **„În aceasta vor cunoaște toți că sunteți ai Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” (Ioan 13. 35)**

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți!